

הסיוחלילה, אלא מפני שאולפני ההסרטה
הרצליה ואולפני ברקו פאטה האמפרס
התאחדו תחת גיטלו של מנהל אולפני
הרצליה, יצחק קול. השתדל יוכיח אם זה
לטובת הענף ואם התוצאה תהיה יעילות
עולה — או מחירים עולים.

להיטימוסיקה ברוח התקופה

גם בקולנוע הבינלאומי הסתמנו כמה
מגמות ברורות. עושים פחות סרטים,
אבל משקיעים בהם הרבה יותר משום
שהצלחה, היום, יכולה לעבור במהירות
ואת גבול מאה מיליון הדולר — אבל לעור
מת זאת, אין שום שלביביניים שיפריד
בינה לבין כישלון. כל מה שהיה פעם ב־
אמצע, הולך היום לטלוויזיה. המוסיקה
מתחילה, שוב להזחל גורם קובע בסרטים;
לראיה: יותר מ־15 מיליון תקליטים ש־
נמכרו מפסקול הסרט שיגוען המוסיקה.
יש רק להדגיש שהכוונה אינה לסרטים
מוסיקליים במלוא מובן המילה, אלא לסר־
טים שיש בהם מוסיקה ואסקימו ליוון

ברוק שידרס ב"ידרה יפה"
תום והפקרות

אנה טורנט וג'רארדין צ'פלין ב"קריאת העורב"
הילדה בעלת המבט המדהים

קארי גאפי ב"מיפגשים"
החמוד המטייל לחלל

הבד בישראל, ויורד לניכבי נשמתו של
האינטלקטואל האירופי הגוסס, בכל ה־
מחבנים והמשמעויות האפשריות. סרט כזה
נוצר רק אחת לזמן רב, ואין ספק שהוא
מהווה אתגר לצופים בו. כל מי שרואה
עצמו חובב־קולנוע, אסור לו להחמיצו.
הסרט השני הוא המרכזי, סרט מוקדם
ושל דו־אן מאקאבייב שהגיע ארצה בא־
חור רב, בלי לאבד מאומה מאיכויותיו.
שימושו של מאקאבייב בשפה הקולנועית,
כלומר בעימות בין המונח לתמנה, בשרי
לחב והניגוד ושל התמונה עם פסיכול, ב־
צירוף שבין קטעים תעודיים לקטעים
מבוימים ובין ציטטות של אתרים לאי־
רות־כנף של עצמו, מוכיח שהאיש הוא
אחד היוצרים המתחכמים של הקולנוע
היום. מעבר לזה, מאקאבייב חושף את
אי היכולת של האדם לתפקד כבורג בתוך
מכונה, ומטיף להבנת החולשות והמגב־
לות של המין האנושי, כי רק מתוך השל־
מה איתם והבנתם, יכולת להיולד האפשר
רות של חיים בצוותא. כל כפייה, גם זו
שהכוונת הטובות ביותר מסתרת מאח־
ריה, סופה טרגדיה.

סרט לרוחו

של מופאסאן

רצה הגורל והקאפוסה של צופי הר
קולנוע, אשר החלו מתעניינים לפתע
בפרובינס שבוע לפני סוף השנה, ומזוי
אין תל־אביב האג להעלות סרט גוסף ש־
אין עליו עוררין, כאחד מסרטי השנה.
הכוונה לרוקמת התחרה של הבמאי השוויי
צי קלוד גרסה — אחד הסרטים הרגי־
שים, הנבונים והמעמיקים ביותר על גור־
לה של אשה פשוטה, שראתה הבד א־יפּעם.
גורסה הבמאי שעשה בשעתו את ההומנה
מתאר את התהליך המוביל ספרית פאריס־
אית קטנה, מאהבה תמימה לסטודנט בן־
טובים, לידי פרידה קורעת־לב, ובסופו של
דבר אל המוסד לחולי־נפש ושבו היא מוצ־

ואת מיפלט מפני עולם שאינו מובן לה.
השמירה על נימה מוצנעת לאורך כל הר
סרט, מבלי להסתיר אף לרגע את התוהו
הפעורה בין בני־הזוג שהם ממעמדות שור
נים ומרקע תרבותי שונה, הפשטות האמי־
נית והצורה של הספרית הקטנה, כפי ש־
מגלמת אותה איובל הופרט באחד ממיבצעי
המישחק המרשימים ביותר, התבונה של
המצלמה המתבוננת תמיד במקום הנכון
אבל מבלי לכפות את נוכחותה על הסי־
פור או על הצופים, כל אלה מעמידים
את הסרט בדרגה הנבונה ביותר. אילו חיי
מופאסאן היום, אין ספק שזה היה סוג
הסרטים שהיה נושא חן בעיניו.
סרט רביעי שישווה לשלשלת אלה, היה

קווין קאמינגס ומארשה מייסון ב"דירה לשניים"
הילדה בעלת הלשון השנונה

קשה למצוא השנה, אומנם סרטים בולטים
לא נעדרו מן הרשימה — מקריאת העורב
(מה פיתאום קראו כך לסרט ששמו היה
צריך להיות „האכל עורבים“?) ועד למיס־
תורין של קאספר האור, ומרחוב הסטר
ועד לעיטור הנבורה. אם הבחירה נפלה
כמה מיבצעים וירטואוזיים הניכרים בו:
ראשית, עבודתו של הצלם פסקואלינו דה־
סנטס שהגיש את הצילום הדוממתי ביותר
של השנה, רובו בשחור־לבן, עם כיתמי
צבע מהימים מרשימים ביותר; שנית,
של הבמאי אטורה סקולה שהדריך את
המצלמה בתנועות ארוכות ומסובכות, ש־
בהן נוצרה המשכיות שהפכה את הצופה
ישותף מלא, סביבאל, בקורותיהם של שני
הגיבורים הראשיים; שלישית, מישחקם
של מאסטרויאני וסופיה לורן, כהומוסקסר
אל ועקרת־רבית, מתוסכלת, המתקשרים ל־
יום אחד בלבד שעה שאיטליה הפאסיסטית
חוגגת את ביקורו של היטלר אצל הדוכן.
מקלט־רדיו פתוח הצורח את אירועי היום,
מלווה את הסרט לכל אורכו ומוסיף לגר־
נים האישיים העשירים גוון פוליטי מוב־
הק. קשה להתעלם מכל ההישגים הללו.

מה היה

רע יותר?

רעומת ההצלחות — המפלות.
כאן הייתה הבחירה קשה לא פחות,
לא ביגלל היעדר מועמדים, אלא ביגלל ה־
עודף, אין זו הוכחה להצביע על משוהו
כמו אוטובוס התשוקות או גם מלאכים
שוחים ויסקי, מאחר שהיחס אליהם היה
כזה עוד מן הרגע שנורע הזרע הראשון
לייצורם — הפקות זולות האמורות לנצל
בזריזות את אופנת היום. לעומת זאת,
למכר ייתשב לציין בראש רשימת הסר־
טים הקלוקלים של תשל"ח את הצלחתו

„מיפגשים מן הסוג „השזישו“ שד הבמאי פטיבן שפידברג
כיצד תעמוד האנושות במבחן העבר־העתיד הקרוב?